

Պարույր Սևակ

Չկաս ու չես լինելու

Դու չկա՛ս, չկա՛ս...

Եվ առավոտը

Այնպես աղոտ է,

Ասես ցավոտ է:

...ու չե՛ս լինելու:

Եվ հորիզոնն է փակվում իմ առջև:

Նրան փակում է ո՛չ ամպի ճոթը,

Այլ քո զգեստի ամպեղեն փո՛թը:

Դու չկա՛ս, չկա՛ս...

Եվ օդ է դարձել

Այս համատարած անտեր կարոտը:

...ու չե՞ս լինելու:

Ու թվում է, թե լուցկի սոսեցնեմ՝

Պիտի բորնկի ինքը վառ օդը:

Դու չկա՛ս, չկա՛ս...

Ինչո՞ւ եմ սակայն քեզ զգում այնպե՛ս,

Այնպե՛ս եմ զգում, ինչպես երևի

Ոտից նոր գրկվածն զգում է ոտը,

Որ նո՛ւյնպես չկա

Ու չի՛ լինելու...

30.III.1959թ.

Մոսկվա